

Vyvěšeno dne: 20. 8. 2026

Svěšeno dne: 3. 9. 2026

Drahomíra Hrbáčková

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Tomáše Foltase v právní věci žalobců: **a) Luděk Šeda, b) Daniel Bašus, c) Marie Wilson, d) JUDr. Jana Benešová**, všichni zastoupeni Mgr. Ing. Petrem Lhotským, advokátem se sídlem Na Pankráci 26, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Správa železnic, státní organizace**, se sídlem Dlážděná 7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2024, čj. MD-992/2024-910/14, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 10. 2025, čj. 38 A 3/2025-132, ve znění opravného usnesení ze dne 15. 12. 2025, čj. 38 A 3/2025-154,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Osoba zúčastněná na řízení **j e p o v i n n a** zaplatit každému z žalobců na náhradu nákladů řízení částku 8 098,75 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce Mgr. Ing. Petra Lhotského, advokáta.
- III.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud zabýval stavebním záměrem „Rekonstrukce trati Praha hl. nádraží (mimo) – Vyšehrad (včetně)” ve fázi územního rozhodnutí. Sporná je především otázka, zda správní orgány dostatečně posoudily možnost vycházet při posuzování záměru z použití korekce pro starou hlukovou zátěž, a to zejména ve vztahu k podmínce stanovené v § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., a za tím účelem dostatečně zjistily stav věci.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 11. 2024 částečně změnil (způsobem vymezeným ve výroku I. napadeného rozhodnutí) a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. 8. 2023, čj. MHMP-1199698/2023. Prvostupňovým rozhodnutím byla umístěna stavba „Rekonstrukce trati Praha hl. nádraží (mimo) – Vyšehrad (včetně)“ na pozemcích v katastrálních územích Nusle, Nové Město, Smíchov, Vršovice, Vinohrady a Vyšehrad.

I. A. Napadený rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 10. 2025, ve znění opravného usnesení ze dne 15. 12. 2025, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ačkoli shledal většinu žalobních bodů nedůvodnou, identifikoval tři významné vady napadeného rozhodnutí.

[4] První zrušující důvod shledal krajský soud ve vztahu k posouzení podmínek pro použití korekce pro starou hlukovou zátěž. Vyšel z toho, že aplikace této korekce závisí na podmínce, zda se po 1. 1. 2001 nezvýšila hluchnost o více než 2 dB (§ 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb.). Podle krajského soudu tak musí být nejprve postaveno najisto, zda se v období od 1. 1. 2001 nezvýšila o více než 2 dB; teprve následně je možné hodnotit podklad pro záměr v podobě hlukové studie. Žalovaný (stejně jako dotčené orgány ochrany veřejného zdraví) nerozlišoval mezi výchozím stavem hluku rozhodným pro použití korekce pro starou hlukovou zátěž a budoucím stavem hodnoceným hlukovou studií, která již vycházela z použití korekce pro starou hlukovou zátěž.

[5] Krajský soud současně označil za nepřezkoumatelný závěr žalovaného, že nebylo třeba po dubnu 2017 na rozhodném úseku trati aktualizované měření hluku. Jelikož po roce 2017 žádné měření hluku na uvedeném úseku neproběhlo, nelze podle krajského soudu vyloučit pochybnosti o skutkovém stavu, konkrétně zda v mezidobí nedošlo ke zvýšení hluchnosti o více než 2 dB. Argumentaci žalovaného, že měření hluku nesloužilo k získání poznání o budoucím stavu hluchnosti, nýbrž šlo o orientační měření stávající úrovně hluku, považoval krajský soud za nesrozumitelnou a ničeho nevypovídající k námitce žalobců, kterou poukazovali na chybějící měření hluku v období od srpna 2017 do listopadu 2022. Stejně tak žalovaný nevysvětlil, proč nemohl vyzvat žadatele k aktualizaci měření hluku. Ke stejné námitce se nevyjádřila ani hygienická stanice. Současně krajský soud uzavřel, že měření hluku z dubna 2017 nepředstavuje pro potřeby územního řízení o záměru náležitě zjištěný skutkový stav, má-li být aplikován institut staré hlukové zátěže (a to právě s ohledem na podmínku podle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb.).

[6] Za druhé, krajský soud shledal vady správního rozhodnutí při posouzení možnosti vyjít ze závěru zjišťovacího řízení EIA z roku 2009 v územním řízení, jehož zahájení bylo oznámeno v roce 2022. Za nepřezkoumatelné označil již vypořádání této námítky v územním rozhodnutí, které žalovaný převzal a nenapravit. Stavební úřad jen převzal vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy jako orgánu EIA, které doplnil o vyjádření projektanta, podle něhož nebyl důvod k novému posouzení záměru; neučinil však sám finální závěr, resp. vlastní úvahu, zda je posuzovaný záměr v souladu s chráněným zájmem. Správní úřad nerefletoval ani magistrátem nastíněnou metodiku Ministerstva pro místní rozvoj, dle níž měl sám prověřit identitu záměru a posoudit podstatu změny z pozice stavebního úřadu. V tomto směru krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, čj. 4 As 25/2009-163, a ze dne 14. 7. 2017, čj. 4 As 49/2017-32.

[7] Současně se krajský soud neztotožnil se závěrem Magistrátu hlavního města Prahy, že platnost negativního závěru zjišťovacího řízení není zákonem č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, nijak omezena. Krajský soud upozornil, že v projednávané věci byl podkladem v řízení, jehož zahájení bylo oznámeno až v roce 2022, právě závěr zjišťovacího

pokračování

řízení magistrátu z roku 2009, tedy podklad starý 13 let. S účinností od 1. 11. 2017 přitom byla celostátní železniční dráha přesunuta z kategorie II do kategorie I přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů, takže záměry tohoto typu podléhají posouzení, které provádí pouze Ministerstvo životního prostředí. Pro změny záměrů uvedených v kategorii I je poté vyžadován relevantní výstup ze zjišťovacího řízení. Jelikož přechodná ustanovení novely č. 326/2017 Sb. takovou situaci neupravovala, dovodil krajský soud, že bylo třeba postupovat dle nové právní úpravy. To podle něj znamená, že nezbytným podkladem žádosti měl být nový relevantní výstup zjišťovacího řízení vydaný Ministerstvem životního prostředí, a to ať již v podobě negativního zjišťovacího závěru dle § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů nebo závazného stanoviska dle § 9a téhož zákona. Takový postup je v souladu i s metodikou Ministerstva životního prostředí z října 2018. Jelikož takové vyhodnocení nebylo podkladem napadeného rozhodnutí, uzavřel krajský soud, že bylo rozhodnuto na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[8] Za třetí, krajský soud shledal důvodnými i námitky směřující proti závaznému stanovisku Hygienické stanice hlavního města Prahy a revizním závazným stanoviskům Ministerstva zdravotnictví. Ve vztahu k závaznému stanovisku hygienické stanice uzavřel, že tento orgán nepostupoval podle § 77 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť vydal kladné stanovisko, aniž by jej vázal na přijetí opatření před hlukem nebo vibracemi. Současně označil toto stanovisko za formalistické a nepřezkoumatelné, protože z něj nevyplývá konkrétní posouzení záměru. Pokud jde o revizní stanoviska Ministerstva zdravotnictví, odkázal krajský soud na své závěry týkající se nepřezkoumatelnosti otázky použití korekce pro starou hlukovou zátěž; ze stejných důvodů považoval i tato stanoviska v relevantní části za nepřezkoumatelná.

II. Kasační stížnost a vyjádření účastníků

[9] Kasační stížnost podala Správa železnic, státní organizace, jako osoba zúčastněná na řízení (stěžovatelka).

II. A. Důvody kasační stížnosti

[10] Ve vztahu k prvnímu zrušujícímu důvodu stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně vyšel z premisy, podle níž bylo pro posouzení podmínek použití korekce pro starou hlukovou zátěž nezbytné nové aktuální měření hluku. Podle ní právní úprava nevylučuje, aby byl rozhodný stav hluku zjišťován výpočtem, a krajský soud proto nepřipustně upřednostnil měření jako jedinou akceptovatelnou metodu. Z právní úpravy neplyne hierarchie metod, a tudíž mají být považovány za rovnocenné. Měření z dubna 2017 navíc sloužilo jen k ověření správnosti výpočtového modelu použitého v hlukové studii, nikoli jako samostatný a jediný podklad pro posouzení stávající hlučnosti. Krajský soud tak podle stěžovatelky nesprávně ztotožnil kontrolní údaj s výslednou hodnotou rozhodnou pro posouzení splnění podmínek § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Skutečnost, že výpočet je součástí hlukové studie zabývající se predikcí hlukové zátěže, nemá vliv na oprávněnost užití metody výpočtu. Nadto akustické studie podléhají metodickému návodu pro měření a hodnocení hluku v mimopracovním prostředí, vydávané Ministerstvem zdravotnictví. V tomto směru navíc stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně neprovedl navržený výsledek zpracovatele hlukové studie, jenž mohl objasnit účel a metodiku využitého měření.

[11] V této souvislosti stěžovatelka dále namítá, že krajský soud nepřiléhavě použil závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2024, čj. 1 As 181/2024-44. Podle jejího názoru šlo v uvedené věci o skutkově odlišnou situaci, týkající se již existujícího provozu a srovnání vypočtených a naměřených hodnot za zcela jiných okolností. V nyní posuzované věci podle ní výpočty ani měření z roku 2017 neprokazují zvýšení hlučnosti o více než 2 dB; žalovaný

proto měl dostatek podkladů pro svůj závěr, že podmínky pro použití korekce pro starou hlukovou zátěž byly splněny. S otázkou měření z roku 2017 a otázkou použitelnosti daného měření pro účely hlukové studie z roku 2020 se navíc vypořádal jak v napadeném rozhodnutí, tak ve vyjádření k žalobě.

[12] Současně stěžovatelka upozorňuje, že předmětem posuzování v projednávané věci byla teprve dokumentace ve fázi územního rozhodnutí, nikoli konečný podklad pro realizaci stavby. Hluková studie měla být v navazujících stupních projektové dokumentace znovu aktualizována, a proto ani případná absence novějšího měření nemohla v této fázi sama o sobě znamenat porušení chráněného zájmu na ochraně před nepříznivými účinky hluku. Podle stěžovatelky samotná skutečnost, že hluková studie hodnotí i budoucí stav, nevylučuje její použitelnost jako relevantního podkladu pro stanovení hygienických limitů, pokud obsahuje potřebné údaje.

[13] Ve druhém okruhu kasačních námitek stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu o nemožnosti vyjít z negativního závěru zjišťovacího řízení EIA z roku 2009. Závěry žalovaného považuje za přezkoumatelné a skutkový stav za dostatečně zjištěný. Odkazuje na vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 10. 2024, podle něhož platnost negativního závěru zjišťovacího řízení není zákonem o posuzování vlivů časově omezena a takový závěr je využitelný i v pozdějším řízení, pokud se záměr významně nezměnil. Stěžovatelka namítá, že právě tento podklad krajský soud nezohlednil, byť byl součástí správního spisu. V této souvislosti současně namítá, že krajský soud nesprávně posoudil i otázku věcné příslušnosti pro provedení zjišťovacího řízení. V tomto směru opět odkazuje na vyjádření Ministerstva životního prostředí, které se touto otázkou zabývalo. Proto namítá, že závěr krajského soudu o neúplně zjištěném skutkovém stavu nemá oporu ve spise, neboť v něm bylo obsaženo sdělení Ministerstva životního prostředí a v něm dále odkazované vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy jako věcně příslušného orgánu.

[14] Konečně ve třetím okruhu kasační stížnosti stěžovatelka zpochybňuje závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska Hygienické stanice hlavního města Prahy a revizních stanovisek Ministerstva zdravotnictví. Tento závěr považuje za závislý na předchozím posouzení týkajícím se uplatnění korekce pro starou hlukovou zátěž. Jestliže tedy krajský soud podle stěžovatelky nesprávně tuto otázku posoudil, nemůže již z toho důvodu obstát ani jeho navazující závěr o nepřezkoumatelnosti uvedených stanovisek orgánů ochrany veřejného zdraví.

II. B. Vyjádření žalobců a žalovaného

[15] Žalobci navrhli kasační stížnost zamítnout. Mají za to, že krajský soud správně uzavřel, že pro posouzení použitelnosti korekce pro starou hlukovou zátěž nebyl skutkový stav dostatečně zjištěn, jestliže poslední měření hluku pocházelo z roku 2017, zatímco k oznámení o zahájení územního řízení došlo až v roce 2022. Stejně tak krajský soud správně dovodil, že v tomto územním řízení již nebylo možné bez dalšího vycházet z negativního závěru zjišťovacího řízení EIA z roku 2009; opačný právní názor Ministerstva životního prostředí soud nezavazoval.

[16] Žalobci dále zdůraznili, že stěžovatelka nesprávně interpretuje závěry krajského soudu k otázce měření a výpočtu hluku. Podle žalobců krajský soud netvrdil, že výpočet je obecně vyloučen, nýbrž správně vycházel z toho, že pro ověření splnění podmínky § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. bylo třeba zjistit skutečný stav hlučnosti v době zahájení územního řízení, což hluková studie z roku 2020 založená na starších datech neumožňovala. Zároveň mají za to, že výpočet hlukové zátěže podle § 12 odst. 4 uvedeného nařízení mohl nahradit měření pouze při zjišťování stavu k roku 2000, nikoli při určování aktuální hlučnosti v roce 2022; nadto samotná hluková studie podle nich vycházela z dopravních dat roku 2016. Současně žalobci připomněli, že stěžovatelka nezpochybnila samostatný důvod, pro který krajský soud shledal

pokračování

nezákonným závazné stanovisko hygienické stanice, totiž že neobsahovalo žádná konkrétní opatření k ochraně před hlukem podle § 77 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví a bylo formalistické.

[17] Žalovaný možnosti vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Námitky stěžovatelky ani v jednom z okruhů kasační stížnosti nejsou způsobilé zpochybnit důvody, pro které krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. A. Přezkoumatelnost závěrů o možnosti uplatnit korekci pro starou hlukovou zátěž

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačními námitkami uplatněnými ve vztahu k prvnímu a třetímu zrušujícímu důvodu krajského soudu, neboť ty spolu úzce souvisí. V obou případech krajský soud shledal jako nepřezkoumatelné posouzení podmínek pro použití zvýšené korekce pro starou hlukovou zátěž, a to jak ze strany žalovaného v napadeném rozhodnutí, tak Hygienické stanice hlavního města Prahy a Ministerstva zdravotnictví v jejich závazných stanoviscích. Z těchto důvodů nebyl podle krajského soudu v řízení ani náležitě zjištěn skutkový stav, pokud jde o možnost vycházet z uplatnění zvýšené korekce pro starou hlukovou zátěž.

[20] Stěžovatelka proti těmto závěrům vznáší několik námitek, které spočívají v nepřiléhavém použití rozsudku Nejvyššího správního soudu č. 1 As 181/2024-44 na projednávanou věc, v možnosti vycházet z vypočtených hodnot hluku, a naopak nepotřebnosti provádět aktuálnější měření hluku (nad rámec měření hluku z roku 2017, které v hlukové studii mělo sloužit pouze k ověření správnosti výpočtového modelu). Podle jejího názoru tak hluková studie představovala dostatečný podklad mimo jiné i s ohledem na fázi řízení (žádost o územní rozhodnutí).

[21] Tyto námitky však závěry krajského soudu nezpochybňují. Klíčovým závěrem krajského soudu totiž je, že nejprve je nutné postavit najisto, zda se v období od 1. 1. 2001 nezvýšila na předmětném úseku trati hlučnost o více než 2 dB; teprve následně je možné hodnotit podklad pro záměr v podobě hlukové studie (bod 87 napadeného rozsudku). Úvahy týkající se dostatečnosti hlukové studie, k čemuž kasační námitky převážně směřují, jsou tak nutně až sekundární.

[22] S tímto klíčovým východiskem krajského soudu Nejvyšší správní soud souhlasí. Jelikož stěžovatelka podala žádost o územní rozhodnutí dne 9. 12. 2019, vychází se v tomto řízení nadále z hygienických limitů hluku podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2023 (přechodné ustanovení obsažené v čl. II nařízení vlády č. 433/2022 Sb.), tedy včetně korekce pro starou hlukovou zátěž ve výši +20 dB (§ 12 odst. 3 a příloha č. 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb.). Tuto zvýšenou korekci nicméně lze uplatnit pouze v případě, že se hluk působený dopravou na pozemních komunikacích a drahách po 1. lednu 2001 v předmětném úseku pozemní komunikace nebo dráhy nezvýšil o více než 2 dB (§ 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2023).

[23] Je tak nutné nejprve postavit najisto, jaké hygienické (hlukové) limity se mají uplatnit. Až následně je možné hodnotit, zda jim posuzovaný záměr neodporuje. To platí tím spíš, pokud žalobci ve správním řízení opakovaně namítali, že nelze ověřit, zda nedošlo k naplnění podmínek § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., a tudíž zda lze korekci pro starou hlukovou zátěž nadále použít. Na tyto námitky neposkytl žalovaný ani dotčené orgány ochrany zdraví odpověď. Jak bude ukázáno, z napadeného rozhodnutí ani závazných stanovisek není zřejmé

(a za tím účelem není dostatečně skutkově podloženo), že se v období od 1. 1. 2001 hluchost nezvýšila o více než 2 dB, a tudíž proč lze ve vztahu k záměru uplatnit korekci pro starou hlukovou zátěž.

[24] Důležitým východiskem v tomto směru je, že Nejvyšší správní soud v minulosti dospěl k jednoznačnému závěru, že orgán ochrany veřejného zdraví má jakožto orgán odpovědný za výkon zdravotního dozoru na úseku ochrany veřejného zdraví povinnost mít uplatnění korekce pro starou hlukovou zátěž dostatečně zdůvodněnou a skutkově podloženou (rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2023, čj. 9 As 90/2023-36, bod 30; a ze dne 24. 10. 2024, čj. 1 As 181/2024-44, bod 58).

[25] Právě citovaný závěr podle názoru Nejvyššího správního soudu dopadá i na projednávanou věc. Pokud byl vysloven v řízení na ochranu před nezákonným zásahem obecně pro činnost orgánů ochrany veřejného zdraví mimo jakékoli probíhající řízení, musí se shodný požadavek uplatnit i v případech, kdy se tento orgán jakožto dotčený orgán vyjadřuje k souladu záměru se zájmy na úseku ochrany veřejného zdraví. Ostatně, z § 77 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví vyplývá, že orgán ochrany veřejného zdraví má při posuzování stavebních záměrů chránit mimo jiné zájem na ochraně před hlukem a jeho kladné stanovisko může být podmíněno přijetím odpovídajících opatření. Aby tedy mohl dotčený orgán soulad s tímto zájmem posoudit, musí mít postaveno najisto, jaké hygienické limity se vůbec uplatní. To současně znamená, že pokud se má vycházet z možnosti užít korekci pro starou hlukovou zátěž, musí mít orgán ochrany veřejného zdraví zdůvodněné a skutkově podložené, že nenastaly podmínky dle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., tedy že se po 1. 1. 2001 nezvýšila hluchost na předmětném úseku trati o více než 2 dB. To platí tím spíše, pokud možnost uplatnit tuto korekci výslovně zpochybňují účastníci řízení, jak tomu bylo i nyní v projednávané věci.

[26] Tomuto požadavku orgány ochrany veřejného zdraví, jež se v projednávané věci k záměru vyjadřovaly jakožto dotčené orgány, nedostály. Z jejich závazných stanovisek není zřejmé, zda v období od měření hluku v roce 2017, s nímž pracovala hluková studie, nedošlo na předmětném úseku trati ke zvýšení hluchosti o více než 2 dB. Tuto vadu nenapravil ani žalovaný.

[27] Hygienická stanice hlavního města Prahy ve svém závazném stanovisku ze dne 29. 1. 2021, čj. HSHMP 73490/2020, uvedla: *součástí předložené dokumentace je i akustická (hluková) studie vypracovaná Ing. Petrem Čichovským. Ze závěrů předmětné akustické studie vyplývá předpoklad, že provozem (intenzitou provozu ve výhledu – rok 2026) na předmětném úseku železniční trati nebude docházet k překročení hygienických limitů hluku v chráněných venkovních prostorách staveb, stanovených zákonem a nařízením vlády č. 272/2011 Sb.* Na základě toho poté uzavřela, že „*předložená projektová dokumentace na výše uvedenou stavbu je v souladu se zájmy chráněnými orgánem ochrany veřejného zdraví*“. Není však zřejmé, jaké důvody k tomuto závěru vedly. Jak bylo uvedeno, vlastní posouzení souladu záměru s chráněnými zájmy na úseku ochrany veřejného zdraví obnáší učinit přinejmenším úvahu, jaké hygienické limity se mají uplatnit, tedy zda včetně korekce pro starou hlukovou zátěž, a z jakých důvodů. Lze proto souhlasit s krajským soudem, že toto závazné stanovisko je zcela formalistické a nevyplývá z něj ani náznak posouzení záměru, a tudíž je nepřezkoumatelné (bod 157 napadeného rozsudku krajského soudu).

[28] Tuto vadu neodstranilo ani navazující vyjádření hygienické stanice ze dne 26. 1. 2023, čj. MHMP 44570/2023, v reakci na žádost o součinnost stavebního úřadu. Hygienická stanice v něm uvedla, že dodržení hygienických limitů hladiny hluku bude požadováno doložením protokolů o měření hluku jak před zahájením stavby, tak po jejím dokončení. Ani z tohoto vyjádření tak není zřejmé, jaká výše hygienických limitů hluku se má podle orgánu ochrany veřejného zdraví uplatnit, tedy zda lze vycházet z možnosti uplatnění korekce pro starou hlukovou zátěž a z jakých důvodů (s ohledem na namítanou neověřitelnost naplnění podmínek podle § 12 odst. 6 nařízení vlády).

pokračování

[29] V rámci odvolacího řízení si žalovaný vyžádal revizní stanovisko Ministerstva zdravotnictví (ze dne 25. 6. 2024, čj. MDR 1801/2024-4/OZV), které potvrdilo závazné stanovisko hygienické stanice. V něm ve vztahu k užití korekce pro starou hlukovou zátěž ministerstvo pouze na str. 8 uvedlo, že „*v době zpracování [hlukové studie] k r. 2017 je z výsledků zřejmé, že korekce pro starou hlukovou zátěž byla správně použita (...) V daném případě se nejedná o umístění zcela nové železniční trati, ale jde o rekonstrukci stávající železniční trati*“. Tím s ohledem na hodnocený podklad stěžovatelky (hlukovou studii) vyjádřilo názor, že v roce 2017 se mohla korekce pro starou hlukovou zátěž uplatnit. Revizní stanovisko nicméně již nehodnotí možnost tuto zvýšenou korekci uplatnit i nadále, po roce 2017. K tomu by totiž bylo nutné posoudit, zda v navazujícím časovém období (mezi rokem 2017 a 2024) nedošlo ke zvýšení hlučnosti o více než 2 dB, jak na to ve svých námitkách poukazovali žalobci.

[30] Jelikož žalovaný považoval revizní závazné stanovisko za neúplné a částečně nepřezkoumatelné, vyžádal si jeho doplnění (str. 10 napadeného rozhodnutí). Ani v tomto doplnění ze dne 3. 9. 2024, čj. MZDR 1801/2024-6/OZV, nicméně Ministerstvo zdravotnictví nijak nehodnotilo naplnění podmínek podle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., tedy zda ani po roce 2017 nedošlo v předmětné oblasti ke zvýšení hladin hluku o více než 2 dB (Ministerstvo zdravotnictví na str. 3 stanoviska sice hovoří o říjnu 2020, odkazuje nicméně na hlukovou studii z října 2020, která vychází z hodnot hlučnosti k roku 2017; jde tedy o zjevnou chybu). Lze proto souhlasit se závěrem krajského soudu, že rovněž revizní stanoviska jsou nepřezkoumatelná, neboť nereagují na vznesené námitky a neumožňují posoudit, zda bylo možné ve vztahu k záměru vycházet z užití korekce pro starou hlukovou zátěž (bod 158 napadeného rozsudku).

[31] Lze tedy shrnout, že závazná stanoviska hygienické stanice i revizní závazná stanoviska ministerstva jsou nepřezkoumatelná, neboť neumožňují posoudit možnost uplatnit u záměru korekci pro starou hlukovou zátěž, a to s ohledem na podmínky stanovené § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., tedy zda se v době od roku 2017 nezvýšila hlučnost o více než 2 dB.

[32] Tuto vadu nenapravit ani žalovaný. Pouze uvedl, že považuje měření hluku z roku 2017 za dostatečně aktuální závěr o uplatnitelnosti korekce pro starou hlukovou zátěž. Námitky žalobců, podle kterých se hluk mohl v letech 2017 až 2022 zvýšit o více než 2 dB, považoval žalovaný za velmi obecné, neboť pracují jen s hypotézou; a proto se jimi dále nezabýval (str. 21 napadeného rozhodnutí). To je však v rozporu s výše vymezenou odpovědností dotčených orgánů ochrany veřejného zdraví za výkon zdravotního dozoru, které mají povinnost mít uplatnitelnost korekce pro starou hlukovou zátěž dostatečně zdůvodněnou a podloženou (body [24] a [25]). Žalovaný si měl s ohledem na uplatněné námitky vyžádat doplnění závazných stanovisek ze strany dotčených orgánů. Jelikož nechal tyto námitky nevypořádané, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[33] S ohledem na uvedené ob stojí i navazující závěr krajského soudu, že ve správním řízení nebyl náležitě zjištěn skutkový stav, pokud jde o uplatnění institutu staré hlukové zátěže (a to právě s ohledem na podmínku dle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb.). Lze souhlasit s krajským soudem, že hodnocené podklady neumožňují ověřit, zda ani po roce 2017 nedošlo na předmětném úseku trati ke zvýšení hlučnosti o více než 2 dB, a tudíž že z toho důvodu lze nadále vycházet z uplatnitelnosti korekce pro starou hlukovou zátěž. Žalovaný, stejně jako předtím dotčené orgány ochrany veřejného zdraví, založily svůj závěr o uplatnitelnosti korekce pro starou hlukovou zátěž pouze na hlukové studii z roku 2020. Ta však vychází jen z měření hluku z roku 2017 a již nijak nevypovídá o stavu hlučnosti v období po roce 2017. To je přitom podstatná vada, pokud od tohoto posledního zjištěného údaje uplynulo sedm roků.

[34] V tomto směru není podstatné, že předmětem projednávané věci je rozhodování o záměru stěžovatelky ve fázi územního rozhodnutí (o umístění stavby) podle starého stavebního zákona

(zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu). Lze sice předpokládat, jak na to poukazuje stěžovatelka, že hlukové podklady sloužící pro posouzení záměru orgánem ochrany veřejného zdraví mohou být v navazujících stupních projektové přípravy dále zpřesňovány či aktualizovány. I v územním řízení je nicméně nutné postavit najisto, zda se v období od 1. 1. 2001 nezvýšila na předmětném úseku trati hluchnost o více než 2 dB. Jde totiž o nezbytný předpoklad pro následnou úvahu, zda je záměr v souladu se zájmy na úseku ochrany veřejného zdraví.

[35] Nejvyšší správní soud nicméně závěry krajského soudu, pokud jde o požadavky na dostatečné zjištění skutkového stavu ve vztahu k uplatnitelnosti zvýšené korekce pro starou hlukovou zátěž, přesto částečně koriguje, a to ve dvou ohledech.

[36] První korekce napadeného rozsudku spočívá v samotných požadavcích na dostatečné zjištění stavu věci vzhledem k možnosti uplatnit korekci pro starou hlukovou zátěž. Krajský soud totiž svůj závěr založil na zjištění, že ve spise chybí aktuálnější měření hluku (než měření z roku 2017, z něhož vychází hluková studie). Stěžovatelka nicméně správně namítá, že podle právní úpravy je možné využít za účelem zjištění staré hlukové zátěže i metodu výpočtu.

[37] Podle § 12 odst. 4 nařízení č. 272/2011 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2023, se stará hluková zátěž zjišťuje měřením nebo výpočtem z údajů o roční průměrné denní intenzitě a skladbě dopravy. Proto rovněž pro účely posouzení, zda nedošlo ke zvýšení hluchnosti o více než 2 dB ve smyslu § 12 odst. 6 tohoto nařízení, a tedy zda lze korekci pro starou hlukovou zátěž nadále uplatnit, přicházejí v úvahu obě tyto metody (tedy jak měření, tak výpočet). Stěžovatelce lze současně přisvědčit, že právní úprava žádnou hierarchii těchto metod nestanoví.

[38] Je sice pravdou, že v rozsudku čj. 1 As 181/2024-44, Nejvyšší správní soud uvedl: „Pokud je smyslem právní úpravy chránit zdraví před nepříznivými účinky hluku, určující musí být zejména skutečná hluchnost. Cílem je ochrana před skutečným hlukem, nikoli hlukem matematicky vypočteným. Role vypočtených hodnot hluchnosti je tudíž nutně sekundární. Jejich použití by tedy mělo být výjimkou, a to zejména pro situace, kdy není a nemůže být k dispozici změřená skutečná hodnota hluku.“ (bod 56). Tento závěr je však nutné chápat v kontextu věci. Sporné bylo, zda krajský soud mohl srovnat vypočtené hodnoty hluku s hodnotami změřenými, neboť za rok 2000 měl k dispozici pouze hodnoty vypočtené, naopak za roky 2019 a 2021 toliko hodnoty změřené. Uvedený argument tak sloužil Nejvyššímu správnímu soudu k odůvodnění závěru, že ačkoli postup krajského soudu, který srovnal vypočtené a změřené hodnoty, „není z metodologického hlediska ideální, byl řízen přezkoumatelnými úvahami krajského soudu a odpovídá skutkovým a právním možnostem, za kterých krajský soud o žalobě rozhodovat“ (bod 63).

[39] Citovaný závěr Nejvyššího správního soudu tak nelze chápat tak, že vypočtené hodnoty nelze nikdy použít. Naopak, sám Nejvyšší správní soud výslovně připustil, že orgán ochrany veřejného zdraví může mít závěr o uplatnitelnosti korekce pro starou hlukovou zátěž s ohledem na podmínky § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., dostatečně podložen i pomocí výpočtů. Konkrétně uvedl: „pokud tedy stěžovatelka [hygienická stanice] chtěla postupovat metodologicky správně (a srovnávat vypočtené hodnoty pouze s hodnotami vypočtenými), mohla na argumentaci žalobců o zániku režimu staré hlukové zátěže reagovat tím, že pro jimi poukazované roky (zejména 2005 a 2006) nechá zpracovat výpočty hluchnosti a ty předloží soudu. To však neučinila.“ (rozsudek NSS čj. 1 As 181/2024-44, bod 59).

[40] Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak mohou k posouzení souladu záměru se zájmy na úseku ochrany veřejného zdraví postačit i matematicky vypočtené hodnoty hluku.

[41] Druhá korekce spočívá v určení okamžiku, k němuž lze hodnotit, zda nedošlo k naplnění podmínek podle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Krajský soud s ohledem na žalobci

pokračování

opakovaně uplatněné námitky za tento okamžik bez bližšího odůvodnění považoval listopad 2022 (bod 87 napadeného rozsudku), kdy došlo k oznámení o zahájení řízení (str. 7 napadeného rozhodnutí). Obecným pravidlem nicméně je, že správní orgány vychází ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (např. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011-79). Toto obecné pravidlo není v územním řízení nijak modifikováno.

[42] V územním řízení podle starého stavebního zákona platí sice zvláštní pravidlo o koncentraci. Podle § 89 odst. 1 stavebního zákona totiž mohou dotčené orgány uplatňovat závazná stanoviska nejpozději na ústním jednání a pokud se nekoná, tak ve stanovené lhůtě. Proto relevantním okamžikem, k němuž orgány ochrany veřejného zdraví budou hodnotit soulad záměru se zájmy na úseku ochrany zdraví před hlukem, bude typicky okamžik uplatnění svého stanoviska před koncentrací řízení dle § 89 stavebního zákona. Koncentrace řízení podle § 89 odst. 1 stavebního zákona nicméně nemění obecný požadavek, aby správní rozhodnutí vycházelo z dostatečně zjištěného skutkového stavu a z přezkoumatelných závazných stanovisek.

[43] Judikatura již potvrdila, že koncentrace územního řízení nedopadá na důkazní návrhy a nebrání tomu, aby stavební úřad z úřední povinnosti přihlédl i k později předloženým důkazům týkajících se souladu záměru s kogentními předpisy (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2019, čj. 48 A 118/2016-200, č. 3902/2019 Sb. NSS). Obdobně se koncentrace neuplatní tam, kde jde o veřejný zájem, jehož ochranu je správní orgán povinen zajistit z úřední povinnosti (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, čj. 30 A 15/2019-107, č. 4194/2021 Sb. NSS).

[44] Ukáže-li se proto v průběhu řízení, že závazné stanovisko neposkytuje dostatečně aktuální podklad pro posouzení kogentních požadavků ochrany veřejného zdraví, musí správní orgán zajistit jeho doplnění, popřípadě postupovat cestou jeho přezkumu či vyžádání nového podkladu. V každém případě z podkladů pro rozhodování musí být zřejmé, že nenastaly podmínky dle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., které další uplatnění korekce pro starou hlukovou zátěž znemožňuje.

[45] Současně ale nelze tento požadavek chápat tak, aby hodnocené podklady obsahovaly data platná i k samotnému konkrétnímu dni rozhodnutí správního orgánu. Musí jít o podklady přiměřeně aktuální době, kdy správní orgány o záměru rozhodují. Zda o aktuální podklady půjde, tak bude záviset na okolnostech konkrétní věci, a to zejména s ohledem na to, zda existuje dostatečně významný časový úsek, v němž mohlo dojít ke zvýšení hlučnosti o více než 2 dB; důležité mohou být i námitky ostatních účastníků řízení, které bude třeba vypořádat.

[46] Pokud přiměřeně aktuální měření hluku či výpočtové podklady umožňující posoudit vývoj hlučnosti nepředloží již navrhovatel, případně s ohledem na délku řízení vyvstane potřeba tyto podklady aktualizovat, musí si je stavební úřad obstarat sám. Například tak, že si jej vyžádá od orgánu ochrany veřejného zdraví. Je to totiž primárně tento orgán, který má mít možnost uplatnění korekce dostatečně podloženou (bod [24] tohoto rozsudku). Bez takového podkladu nelze uzavřít, že záměr je z hlediska ochrany veřejného zdraví přípustný.

[47] V projednávané věci lze souhlasit s krajským soudem, že měření z roku 2017, s nímž pracuje hluková studie, nepředstavuje aktuální podklad, a tedy dostatečně zjištěný skutkový stav. V době rozhodování stavebního úřadu bylo měření z roku 2017 již šest let staré. Vzhledem k námitkám žalobců, kteří poukazovali na možné zvýšení hluku v době do listopadu 2022, bylo třeba obstarat si podklady (měření, nebo výpočty hlučnosti), které umožní dotčeným orgánům, resp. stavebnímu úřadu posoudit vývoj hlučnosti alespoň v tomto období.

[48] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že v otázce možnosti uplatnit korekci pro starou hlukovou zátěž jsou závazná stanoviska hygienické stanice, revizní závazná stanoviska ministerstva a napadené rozhodnutí nepřezkoumatelná. Současně nebyl dostatečně zjištěn stav věci, neboť z podkladů rozhodnutí není zřejmé, zda v období po roce 2017 nedošlo ke zvýšení hlukosti o více než 2 dB, a tedy k naplnění podmínek dle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Tuto otázku tak bude nutné v dalším řízení posoudit. Za tím účelem bude třeba obstarat buď aktuální měření hluku v dotčené části dráhy, nebo srovnatelné výpočtové podklady umožňující posoudit vývoj hlukosti dráhy po měření z roku 2017 do doby, kdy rozhodují správní orgány.

[49] S ohledem na tento závěr se již Nejvyšší správní soud nezabýval zbývajících kasačními námitkami z prvního (a třetího) okruhu kasační stížnosti. Na právě uvedeném závěru totiž nemohou nic změnit. Stejně tak není vadou, že krajský soud nevyslechl zpracovatele hlukové studie, jak stěžovatelka namítá. Účel a metodika měření z roku 2017, které měl tento výsledek objasnit, by totiž nemohly odstranit absenci aktuálního podkladu k otázce, zda ani po tomto měření hluku nedošlo ke splnění podmínek podle § 12 odst. 6 nařízení vlády č. 272/2011 Sb.

III. B. Námitky týkající se použitelnosti negativního závěru zjišťovacího řízení

[50] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení kasačních námitek uplatněných proti druhému zrušujícímu důvodu napadeného rozsudku. V tomto směru bylo v řízení před krajským soudem sporné, zda šlo v územním řízení nadále vycházet z negativního závěru zjišťovacího řízení EIA vydaného v roce 2009, anebo zda již bylo třeba nového relevantního výstupu podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění po novele č. 326/2017 Sb.

[51] Krajský soud označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné již z důvodu, že správní orgány nevypořádaly námitku žalobců týkající se zákonných změn a neučinily vlastní úvahu, zda lze negativní závěr zjišťovacího řízení z roku 2009 nadále použít jako podklad pro nyní posuzovanou podobu záměru; stejně tak nereflektovaly metodiku Ministerstva pro místní rozvoj, podle níž měly učinit prověření identity záměru (bod 139 napadeného rozsudku). Současně krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i z důvodu neúplně zjištěného skutkového stavu; navzdory významným změnám právní úpravy totiž nebyl podle krajského soudu podkladem rozhodnutí žádný nový relevantní výstup podle zákona o posuzování vlivů vydaný věcně příslušným Ministerstvem životního prostředí (body 140 až 146 napadeného rozsudku).

[52] Stěžovatelka adresně nepolemizuje s prvním vymezeným závěrem krajského soudu, tedy že stavební úřad nevypořádal námitky žalobců a sám neučinil vlastní přezkoumatelnou úvahu o identitě záměru a významu jeho změn pro další použitelnost negativního závěru zjišťovacího řízení. Tento závěr krajského soudu (bod 139 napadeného rozsudku) přitom představuje samostatný nosný důvod zrušení napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka pouze v doplnění kasační stížnosti stručně uvedla, že „*finálním závěrem stavebního úřadu je vydání samotného územního rozhodnutí*“. Ani tím však adresně nereaguje na žádné z výše vymezených nedostatků napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto uvedený závěr krajského soudu s ohledem na vázanost důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 soudního řádu správního) nepřezkoumal.

[53] Stěžovatelka zpochybňuje druhý závěr krajského soudu, podle něhož negativní závěr zjišťovacího řízení vydaný magistrátem jakožto orgánem EIA v roce 2009 není s ohledem na změny právní úpravy dostatečným podkladem pro rozhodnutí. Její námitka přitom spočívá v tom, že krajský soud zcela opomenul vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 10. 2024, které bylo součástí spisu, jakož i v něm odkazované vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy jako původního orgánu EIA, jenž vydal negativní závěr zjišťovacího řízení. Tato vyjádření se podle stěžovatelky zabývají otázkou platnosti negativního závěru zjišťovacího

pokračování

řízení, resp. jeho použitelností i v pozdějším řízení, a zachováním věcné příslušnosti magistrátu, ačkoli nově (po novele č. 326/2017 Sb.) jde o záměr, který náleží do kategorie I přílohy č. 1 zákona o posuzování vlivů, u něhož je k posouzení příslušné Ministerstvo životního prostředí.

[54] Stěžovatelce je třeba přisvědčit, že vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 10. 2024 krajský soud zmínil pouze v rámci rekapitulace (bod 137 napadeného rozsudku); samostatně se jím nezabýval. Z obsahu tohoto vyjádření nicméně plynou podobné závěry, jako z vyjádření magistrátu ze dne 3. 4. 2023, které krajský soud zohlednil, konkrétně že platnost negativního závěru není časově omezena a že v souladu s metodickou pomůckou Ministerstva pro místní rozvoj je nutné ověřit, zda nedošlo k podstatné změně záměru, k němuž v minulosti byl vydán negativní závěr zjišťovacího řízení; podle Ministerstva životního prostředí je tak k posuzování postupných změn záměru v navazující projektové přípravě dle § 23 odst. 3 a 4 zákona o posuzování vlivů nadále příslušný orgán, který vedl původní zjišťovací řízení (tedy v dané věci magistrát).

[55] V tomto směru je významné, že krajský soud s vyjádřením magistrátu ze dne 3. 4. 2023 nesouhlasil, a to konkrétně již s východiskem, že platnost negativních závěrů zjišťovacího řízení není nijak omezena. Podle krajského soudu totiž došlo k několika zásadním okolnostem, které magistrát nezohlednil. Krajský soud v tomto směru konkrétně poukázal na výrazný časový odstup územního řízení od vydání negativního závěru orgánem EIA v roce 2009; podstatnou změnu zákona o posuzování vlivů, která celostátní železniční dráhu přesunula do kategorie I mezi záměry, které podléhají posouzení vlivů na životní prostředí v kompetenci Ministerstva životního prostředí; a podstatnou změnu právní úpravy týkající se ochrany zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, když nařízení vlády č. 148/2006 Sb. bylo nahrazeno nařízením vlády č. 272/2011 Sb., obsahujícím podrobnější a přísnější úpravu institutu staré hlukové zátěže, jenž má pro posuzovanou věc zásadní význam (bod 141 napadeného rozsudku).

[56] S ohledem na chybějící přechodná ustanovení novely č. 326/2017 Sb. následně krajský soud sám uzavřel, že je třeba postupovat dle účinného znění zákona o posuzování vlivů (od 1. 11. 2017). To podle jeho názoru vyžaduje, aby podkladem pro územní rozhodnutí byl nový relevantní výstup vydaný Ministerstvem životního prostředí, ať již v podobě negativního závěru zjišťovacího řízení ve smyslu § 7 odst. 6 zákona o posuzování vlivů, nebo závazného stanoviska podle § 9a téhož zákona; takový požadavek je podle krajského soudu v souladu s metodikou Ministerstva životního prostředí z října 2018, na niž odkazuje napadené rozhodnutí (bod 145 napadeného rozsudku).

[57] Ačkoli tedy krajský soud vyjádření Ministerstva životního prostředí ze dne 4. 10. 2024 samostatně nehodnotil, jeho nosná úvaha míří taktéž proti tam uvedenému východisku o časově neomezené platnosti negativního závěru zjišťovacího řízení. Rovněž Ministerstvo životního prostředí (stejně jako magistrát) totiž staví svůj názor na tom, že platnost negativního závěru zjišťovacího řízení není časově omezena a že jeho další použitelnost závisí na posouzení významnosti změn záměru příslušným orgánem podle § 23 odst. 3 a 4 zákona o posuzování vlivů. Krajský soud však tato východiska již ve vztahu k vyjádření magistrátu nepřijal, neboť s ohledem na časový odstup od roku 2009, změnu zákona o posuzování vlivů, změnu právní úpravy ochrany před hlukem a absenci přechodného ustanovení dovedl potřebu nového relevantního výstupu podle právní úpravy účinné od 1. 11. 2017, vydaného Ministerstvem životního prostředí.

[58] Nad rámec tvrzeného opomenutí vyjádření ministerstva ze dne 4. 10. 2024 nicméně stěžovatelka s těmito konkrétními důvody krajského soudu adresně nepolemizuje. Pouze obecně namítá, že krajský soud tuto právní otázku posoudil nesprávně, neboť podle jejího názoru nemůže změna právní úpravy znamenat, že již vydané podklady automaticky pozbývají platnosti. K věcnému projednání kasačních námitek je nicméně podle ustálené judikatury zapotřebí,

aby stěžovatelka cíleně reagovala právě na rozhodnutí krajského soudu a jím kvalifikovaným způsobem vyslovené závěry (usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43; nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36, body 10–14). Neučiní-li tak, nemůže se danou otázkou Nejvyšší správní soud zabývat, neboť je vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 soudního řádu správního).

[59] Jelikož tedy stěžovatelka spatřuje pochybení krajského soudu v nezohlednění uvedeného vyjádření ministerstva, aniž by současně adresně polemizovala s konkrétními nosnými závěry krajského soudu, pro které krajský soud další použitelnost negativního závěru zjišťovacího řízení z roku 2009 odmítl, nemohou její kasační námitky obstát. Nejvyšší správní soud není oprávněn za stěžovatelku domýšlet kasační argumentaci, jež by mohla napadený rozsudek zpochybnit.

[60] Nejvyšší správní soud proto kasačním námitkám uplatněným v rámci druhého okruhu kasační stížnosti nemohl přisvědčit. S ohledem na jejich nedostatečnou adresnost ve vztahu k závěrům krajského soudu totiž nejsou způsobilé zpochybnit zrušující důvod krajského soudu. Za této situace Nejvyšší správní soud již blíže nehodnotil samotnou správnost závěru krajského soudu, podle něhož v nyní projednávané věci měl být podkladem územního rozhodnutí nový relevantní výstup podle zákona o posuzování vlivů vydaný Ministerstvem životního prostředí.

IV. Závěr a náklady řízení

[61] S ohledem na výše uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* soudního řádu správního zamítl.

[62] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Tento obecný princip procesní úspěšnosti pro rozhodování o náhradě nákladů řízení se podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu uplatní i ve vztahu mezi osobou zúčastněnou na řízení a dalšími účastníky řízení. Je pouze třeba identifikovat, na jaké straně sporu osoba zúčastněná na řízení s ohledem na obsah své kasační stížnosti stála (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 1. 2010, čj. 2 As 15/2009-242). V tomto případě se osoba zúčastněná na řízení dožadovala zrušení rozsudku krajského soudu, který vyhověl žalobcům a zrušil napadené správní rozhodnutí. Tudíž v řízení o kasační stížnosti stála stěžovatelka zjevně na straně žalovaného, proti žalobkyni. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Stejně závěr platí i pro žalovaného (z aktuálních např. rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2022, čj. 1 As 14/2022-38, bod 29).

[63] Procesně úspěšným žalobcům Nejvyšší správní soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti vůči neúspěšné stěžovatelce (osobě zúčastněné na řízení). Tyto náklady zahrnují odměnu společného zástupce, který učinil dva úkony právní služby společně za čtyři zastoupené osoby, konkrétně (i) vyjádření ke kasační stížnosti a (ii) vyjádření k doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Základní sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby činí 4 620 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu]. Tato odměna je podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu snížena o 20 % za druhého žalobce (tj. 3 696 Kč), o 40 % za třetího žalobce (tj. 2 772 Kč) a o 60 % za čtvrtého žalobce (tj. 1 848 Kč). Celkově tak za jeden úkon právní služby za čtyři zastoupené žalobce náleží odměna ve výši 12 936 Kč. Nejvyšší správní soud naopak nepřiznal náhradu nákladů za „vyjádření“ žalobců k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť tento návrh žalobci výslovně ve svém připsu ponechali bez vyjádření. Fakticky tak o vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejde. Za dva úkony právní služby tak náleží odměna v celkové výši 25 872 Kč. K ní je třeba dále přičíst náhradu hotových výdajů v celkové výši 900 Kč [tj. 2x 450 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Výše odměny a hotových výdajů za dva úkony právní služby

pokračování

za čtyři zastoupené žalobce proto odpovídá částce 26 772 Kč. Jelikož zástupce žalobců je plátcem DPH, zvyšuje se součet odměny a náhrady hotových výdajů ještě o částku odpovídající této dani (tj. 21 %), tedy o celkem 5 623 Kč (po zaokrouhlení na celé koruny nahoru).

[64] Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení 32 395 Kč. Každý ze čtyř žalobců má tak nárok na náhradu nákladů z jedné čtvrtiny (např. rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2025, čj. 2 Azs 295/2024-38, bod 44), tedy 8 098,75 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit každému z žalobců do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. srpna 2026

L. S.

Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu